

31988L0357

L 172/1

ОФИЦИАЛЕН ВЕСТНИК НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ

4.7.1988

ВТОРА ДИРЕКТИВА НА СЪВЕТА**от 22 юни 1988 година****относно координирането на законите, подзаконовите и административните разпоредби, отнасящи се до прякото застраховане, различно от животозастраховането, и за формулиране на разпоредби за улесняване на ефективното упражняване на свободата на предоставяне на услуги, и за изменение на Директива 73/239/ЕИО**

(88/357/ЕИО)

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ,

като взе предвид Договора за създаване на Европейската икономическа общност, и по-специално член 57, параграф 2 и член 66 от него,

като взе предвид предложението на Комисията ⁽¹⁾,

в сътрудничество с Европейския парламент ⁽²⁾,

като взе предвид становището на Икономическия и социален комитет ⁽³⁾,

като има предвид, че е необходимо да се развие вътрешен застрахователен пазар и за да се постигне тази цел, е желателно да се улеснят застрахователните предприятия, които имат главно управление в Общността, да предоставят услуги в държавите-членки, като по този начин правят възможно титулярите на полици да имат избор не само по отношение на застрахователите, установени в тяхната страна, но и по отношение на застрахователи, чието главно управление е в Общността и които са установени в други държави-членки;

като има предвид, че съгласно Договора всяка дискриминация по отношение на свободата на предоставяне на услуги, основаваща се на факта, че едно предприятие не е установено в държавата-членка, където се предоставят услугите, се забранява след края на преходния период; като има предвид, че тази забрана се прилага за услуги, предоставени от всяко установяване на предприятие в Общността, независимо дали е главно управление на предприятие, или негова агенция или клон;

като има предвид, че по практически причини е желателно да се дефинира предоставянето на услуги, като се вземе предвид както мястото на установяване на застрахователя, така и мястото, където е разположен рискът; като има предвид следователно, че трябва да се приеме също и дефиниция за мястото, където е разположен рискът; като има предвид освен това, че е желателно да се направи разграничение между дейността, упражнявана по начин на установяване и дейността, упражнявана при спазване на свободата за предоставяне на услуги;

като има предвид, че е желателно да се допълни Първа директива на Съвета 73/239/ЕИО от 24 юли 1973 г. относно координирането на законите, подзаконовите и административните разпоредби, свързани с предприемането и упражняването на икономическа дейност по пряко застраховане, различно от животозастраховането ⁽⁴⁾, наричана по-долу „Първата директива“, последно изменена с Директива 87/343/ЕИО ⁽⁵⁾, за да се изяснят по-конкретно правомощията и средствата за наблюдение, предоставени на надзорните органи; като има предвид, че е желателно също и да се формулират конкретни разпоредби относно предприемането, упражняването и надзора на дейността при спазването на свободата на предоставяне на услуги;

като има предвид, че за титулярите на полици, които по силата на техния статус, размер или естеството на риска, който подлежи на застраховане, не се изисква специална защита в държавата, където е разположен рискът, трябва да се предостави пълна свобода на достъпа им до възможно най-широк застрахователен пазар; като има предвид освен това, че е желателно да се гарантира адекватна защита на другите титуляри на полици;

като има предвид, че грижата за защита на титулярите на полици и избягване на каквито и да било нарушения при конкуренцията оправдава координирането на облекчаването на правилата за съответстващи активи, регулирани в Първата директива;

⁽¹⁾ ОВ С 32, 12.2.1976 г., стр. 2.

⁽²⁾ ОВ С 36, 13.2.1978 г., стр. 14, ОВ С 167, 27.6.1988 г. и Решение от 15 юни 1988 г. (все още непубликувано в Официален вестник).

⁽³⁾ ОВ С 204, 30.8.1976 г., стр. 13.

⁽⁴⁾ ОВ L 228, 16.8.1973 г., стр. 3.

⁽⁵⁾ ОВ L 185, 4.7.1987 г., стр. 72.

като има предвид, че разпоредбите, които са в сила в държавите-членки относно облигационното застрахователно право продължават да се различават; като има предвид, че в определени случаи може да се предостави свобода на избор на закона, приложим за договора, който е различен от този в държавата-членка, където е разположен рискът, в съответствие с правила, които вземат предвид специфичните обстоятелства;

като има предвид, че обхватът на настоящата директива следва да включи задължително застраховане, но и да изиска договорът, покриващ тази застраховка, да съответства на конкретните разпоредби, свързани с такива застраховки, както е разпоредено в държавата-членка, налагаща задължението за осигуряване;

като има предвид, че разпоредбите на Първата директива относно прехвърлянето на портфейла следва да бъдат подсилени и допълнени с разпоредби, регулиращи конкретно прехвърлянето на портфейла от договори, сключени за предоставяне на услуги на друго предприятие;

като има предвид, че обхватът на разпоредбите, които конкретно регулират свободата на предоставяне на услуги следва да изключи определени рискове, за които прилагането на посочените разпоредби става неуместно на този етап поради специфичните правила, приети от органите на държавите-членки, поради естеството и социалните последици от такива разпоредби; като има предвид, че следователно тези изключения следва да бъдат преразгледани след определен период след влизането в сила на настоящата директива;

като има предвид, че в интерес на защитата на титулярите на полици на държавите-членки, които в момента се координират, се дава избор да ограничат едновременно упражняване на дейност по спазване на свободата на предоставяне на услуги и дейност по начин на установяване; като има предвид, че такова ограничение не може да се направи там, където за титулярите на полици не се налага такава защита;

като има предвид, че предприемането и упражняването на свободата на предоставяне на услуги следва да бъде обект на процедури, които гарантират спазването от предприятието както на разпоредбите за финансови гаранции, така и на тези за условията на застраховките; като има предвид, че тези процедури могат да бъдат облекчени в случаите, когато дейността по начин на предоставяне на услуги покрива титулярите на полици, които по силата на техния статус, размер или естеството на риска, който ще се застрахова, не изискват специална защита в държавата, където е разположен рискът;

като има предвид, че е необходимо да се инициира специфично сътрудничество по отношение на свободата на предоставяне на услуги между компетентните надзорни органи в държавите-членки, както и между тези органи и Комисията; като има предвид, че следва да се създаде и разпоредба за система от санкции за прилагане, когато предоставящото услуги предприятие не спазва разпоредбите в държавата-членка за предоставяне на услуги;

като има предвид, че в очакване на бъдещата координация техническите резерви следва да бъдат обект на правилата и надзора в държавата-членка, където предоставянето на услугите включва

рискове, по отношение на които получаващата услугите държава желае да предостави специална защита на титулярите на полици; като има предвид, че все пак ако такава грижа за защита на титулярите на полици не е оправдана, техническите резерви продължават да са обект на правилата и надзора в държавата-членка, където се е установил застрахователят;

като има предвид, че някои държави-членки не подлагат застрахователните трансакции на никаква форма на непряко данъчно облагане, докато повечето прилагат специални данъци и други форми на облагане, включително допълнителни такси, предназначени за компенсиращите органи; като има предвид, че структурата и ставката на тези данъци и вноски може да варира значително между държавите-членки, в които се прилагат; като има предвид, че е желателно да се избегне ситуация, при която съществуващите различия водят до нарушаване на конкуренцията на застрахователните услуги в различните държави-членки; като има предвид, че предвид бъдещата хармонизация прилагането на данъчна система и други форми на вноски, регулирани в държавата-членка, където е разположен рискът, вероятно може да поправи такава вреда и като има предвид, че зависи от държавите-членки да установят метод за осигуряване на събирането на такива данъци и вноски;

като има предвид, че е желателно да се предотврати некоординираното прилагане на настоящата директива и Директива 78/473/ЕИО на Съвета от 30 май 1978 г. относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби относно съзастраховането в Общността ⁽¹⁾ да доведе до съществуване на три различни системи във всяка държава-членка; като има предвид, че следователно критериите за определяне на „големи рискове“ в настоящата директива следва да дефинират също и рисковете, които е вероятно да бъдат обхванати при регулирането на съзастраховането в Общността;

като има предвид, че е желателно да се вземе предвид, по смисъла на член 8В от Договора, степента на усилията, което следва да бъдат положени от определени икономики, показващи различия в развитието си; като има предвид следователно, че е желателно за някои държави-членки да се предоставят преходни уредби за постепенното прилагане на специфичните разпоредби на настоящата директива за свободата на предоставяне на услуги,

ПРИЕ НАСТОЯЩАТА ДИРЕКТИВА:

ДЯЛ I

Общи разпоредби

Член 1

Целта на настоящата директива е:

- a) да допълни Първа директива 73/239/ЕИО;
- b) да установи специални разпоредби, свързани със свободата на предоставяне на услуги на предприятията и по отношение на класовете застраховки, обхванати от настоящата директива.

⁽¹⁾ ОВ L 151, 7.6.1978 г., стр. 25.

Член 2

За целите на настоящата директива:

а) „Първата директива“ означава

Директива 73/239/ЕИО;

б) „предприятие“:

— за целите на прилагане на дялове I и II означава:

всяко предприятие, което е получило официално разрешение съгласно член 6 или член 23 от Първата директива,

— за целите на прилагане на дялове III и V означава:

всяко предприятие, което е получило официално разрешение съгласно член 6 от Първата директива;

в) „установяване“

означава централното управление, агенция или клон на предприятие, като се има предвид член 3;

г) „държава-членка, където е разположен рискът“ означава:

— държавата-членка, където е разположено имуществото, когато застраховката се отнася до сграда или сгради и тяхното съдържание, доколкото съдържанието е покрито със същата застрахователна полица,

— държавата-членка по регистрация, когато застраховката се отнася до моторни превозни средства от всякакъв вид,

— държавата-членка, където титулярът на полицата е направил застраховката в случаите на полици с продължителност от четири месеца или по-малко, покриващи рискове по пътуване или ваканции, независимо от класа им,

— държавата-членка, където титулярът на полицата има обичайно местопребиваване или ако титулярът на полицата е юридическо лице, държавата-членка, където се намира установяването на това юридическо лице, за което се отнася договорът, във всички случаи, които не са ясно обхванати в предходните абзаци;

д) „държава-членка на установяване“ означава:

държавата-членка, в която се намира установяването, което покрива риска;

е) „държава-членка на предоставяне на услуги“ означава:

държавата-членка, в която е рискът, когато е покрит от установяване, разположено в друга държава-членка.

Член 3

По смисъла на Първата директива и на настоящата директива всяко постоянно присъствие на предприятие на територията на държава-членка се третира по същия начин, както агенция или клон, дори ако това присъствие не приеме формата на агенция или клон, но съдържа само офис, управляван от собствен персонал на предприятието или от лице, което е независимо, но е

упълномощено да действа постоянно от името на предприятието, както би правила една агенция.

Член 4

По смисъла на настоящата директива и на Първата директива общите и специфичните условия на полиците не включват специфични условия, предназначени да посрещат определени обстоятелства от покрития риск в единични случаи.

ДЯЛ II

Разпоредби, допълващи Първата директива

Член 5

Към член 5 от Първата директива се добавя следният текст:

„г) „големи рискове“ означава:

- i) рискове, класифицирани в класове 4, 5, 6, 7, 11 и 12 на точка А от приложението;
- ii) рискове, класифицирани в класове 14 и 15 на точка А от приложението, когато титулярът на полицата е ангажиран професионално в индустриална или търговска дейност или в някоя от свободните професии и рисковете са свързани с такава дейност;
- iii) рискове, класифицирани в класове 8, 9, 13 и 16 на точка А от приложението дотолкова, доколкото титулярът на полицата превиши границите на поне два от следните три критерия:

първи етап: до 31 декември 1992 г.:

— общо по баланс: 12,4 милиона ECU,

— нетен оборот: 24 милиона ECU,

— среден брой на зетите лица през първата финансова година: 500.

втори етап: от 1 януари 1993 г.:

— общо по баланс: 6,2 милиона ECU,

— нетен оборот: 12,8 милиона ECU,

— среден брой на зетите лица през финансовата година: 250.

Ако титулярът на полицата принадлежи към група предприятия, за които се изготвят консолидирани отчети по смисъла на Директива 83/349/ЕИО ⁽¹⁾, посочените по-горе критерии се прилагат на база на консолидираните отчети.

Всяка държава-членка може да добави рисковете, застраховани от професионални спружения, смесени предприятия или временни групировки, към категорията, посочена в iii).

(1) ОВ L 193, 18.7.1983 г., стр. 1.“

Член 6

За целите на прилагане на член 15, параграф 2, първа алинея и член 24 от Първата директива, държавите-членки спазват приложение 1 към настоящата директива за съответстващите правила.

Член 7

1. Приложимият закон към договорите за застраховки, посочени в настоящата директива и регулиращ рисковете, които са в държавите-членки, се формулира в съответствие със следните разпоредби:

- а) Когато титуляр на полица има обичайно пребиваване или централно управление в рамките на територията на държава-членка, в която е рискът, приложимият закон по отношение на застрахователния договор е законодателството на тази държава-членка. Все пак, когато правото на тази държава-членка позволява, страните могат да изберат закона на друга страна.
- б) Когато титуляр на полица няма обичайно местопребиваване или главно управление в рамките на територията на държава-членка, в която е рискът, страните по договора за застраховка могат да изберат да прилагат или закона на държавата-членка, където е разположен рискът, или закона на държавата, в която титулярът на полицата има обичайно местопребиваване или централно управление.
- в) Когато титуляр на полица упражнява търговска или промишлена дейност или свободна професия и когато договорът обхваща два или повече риска, свързани с тези дейности, които са в различни държави-членки, свободата на избор на приложимия закон към договора се простира и за законите на тези държави-членки и страната, в която титулярът на полицата има обичайно местопребиваване или централно управление.
- г) Независимо от букви б) и в), когато държавите-членки, посочени в тези букви предоставят по-голяма свобода на избор на приложимия закон към договора, страните могат да се възползват от тази свобода.
- д) Независимо от букви а), б) и в), когато рисковете, обхванати от договора се ограничават до събития, настъпили в една държава-членка, различна от държавата-членка, където е разположен рискът, съгласно определението в член 2, буква г), страните могат винаги да изберат правото на първата държава.
- е) За рисковете, посочени в член 5, буква г), и) от Първата директива, страните по договора могат да изберат който и да е закон.
- ж) В случаите, посочени в буква а) или буква е), изборът на страните на закон, когато всички други елементи, които имат отношение към положението по времето на избора са свързани само с една държава-членка, не засяга прилагането на

императивните разпоредби на закона на тази държава, тоест разпоредбите, според които законът на тази държава-членка не позволява да се дерогира от договора.

- з) Изборът, посочен в предходните букви, трябва да бъде изразен или да бъде резултат на разумна увереност чрез условията на договора или обстоятелствата по случая. Ако случаят не е такъв, или ако не е направен никакъв избор, договорът се урежда съгласно закона на тази страна измежду посочените в съответните букви по-горе, с която той е най-тясно свързан. Въпреки това, ако една част от договора, която може да бъде отделена от останалата част от договора, има по-тясна връзка с друга страна измежду посочените в съответните букви, тази част може по изключение да се подчинява на закона на другата страна. Договорът се приема по презумпция за най-тясно свързан с държавата-членка, в която е разположен рискът.
- и) Когато една държава включва няколко териториални единици, всяка от които има собствена правна уредба в областта на договорните задължения, всяка единица се счита за страна за целите на определяне на приложимото право по настоящата директива.

Държава-членка, в която разнообразни териториални единици имат собствени правни уредби в областта на договорните задължения, не е задължена да прилага разпоредбите на настоящата директива по отношение на конфликти, които възникват между правните уредби на тези единици.

2. Настоящият член не ограничава прилагането на законовите правила от страна на съда, при положение че са задължителни, независимо кое е приложимото право към договора.

Ако правото на една държава-членка предвижда това, императивните разпоредби в закона на държавата-членка, където е разположен рискът или на държавата-членка, която налага задължението за застраховане, могат да се прилагат, ако и доколкото съгласно правото на тези държави, тези правила трябва да се прилагат независимо от закона, по който се урежда договорът.

Когато договорът обхваща рискове в повече от една държава-членка, договорът се счита за целите на прилагане на настоящия параграф като състоящ се от няколко договора, всеки от които се отнася само до една държава-членка.

3. По отношение на предходните параграфи държавите-членки прилагат за застрахователните договори, посочени в настоящата директива, своите общи правила от международното частно право относно договорните задължения.

Член 8

1. При условията, уредени в настоящия член, застрахователните предприятия могат да предлагат и сключват договори за задължителни застраховки в съответствие с правилата на настоящата директива и Първата директива.

2. Когато една държава-членка наложи задължение за сключване на застраховка, договърът не удовлетворява това задължение, освен ако не е в съответствие със специфичните разпоредби, свързани с тази застраховка, съществуващи в тази държава-членка.

3. Когато, в случай на задължително застраховане, законодателството на държавата-членка, в която е рискът, и законодателството на държавата-членка, налагаща задължението за сключване на застраховка, си противоречат, се прилага последното.

4. а) По отношение на букви б) и в) от настоящия параграф се прилага член 7, параграф 2, трета алинея, когато застрахователният договор предоставя покритие в рамките на няколко държави-членки, от които поне една налага задължението за сключване на застраховка.

б) Държава-членка, която към датата на нотифицирането на настоящата директива изисква всяко предприятие, установено на нейна територия, да получи одобрение на общите и специфичните условия на задължителните си застраховки, може също, по изключение от членове 9 и 18, да изисква да се одобрят такива условия за всяко застрахователно предприятие, предлагащо такова покритие в рамките на територията ѝ, съгласно условията на член 12, параграф 1.

в) Държава-членка може чрез дерогация от член 7 да разпорежи законът, приложим за договорите за задължителни застраховки, да бъде законът на държавата, която налага задължението за застраховане.

г) Когато държава-членка наложи задължение за застраховане и застрахователят трябва да уведоми компетентните органи за всяко прекратяване на покритието, това прекратяване може да бъде обжалвано от пострадали трети страни единствено при обстоятелствата, изложени в законодателството на тази държава.

5. а) Всяка държава-членка уведомява Комисията за рисковете, за които се изисква задължително застраховане съгласно нейното законодателство, като декларира:

— специфичните законови разпоредби, свързани с това застраховане,

— елементите, които трябва да се предоставят в сертификата, който застрахователят следва да издаде на застрахованото лице, когато държавата изисква доказателство, че задължението за сключване на застраховка е изпълнено. Дадена държава-членка може да изисква тези подробности да включват декларация от застрахователя в смисъл, че договърът е съставен при спазване на специфичните разпоредби по отношение на това застраховане;

б) Комисията публикува подробностите, посочени в буква а), в *Официален вестник на Европейските общности*.

в) Всяка държава-членка приема като доказателство, че застрахователното задължение е изпълнено, сертификат, чието съдържание е в съответствие с буква а), второ тире.

Член 9

1. Последната алинея на член 9 и последната алинея на член 11, параграф 1 от Първата директива се заменят със следния текст:

„Все пак информацията, посочена в букви а) и б) относно общите и специфичните условия и скалите на премиите, не се изисква в случаите на рисковете, посочени в член 5, буква г).“

2. Член 8, параграф 3 и член 10, параграф 3 от Първата директива се заменят със следния текст:

„3. Настоящата координация не представлява пречка за държавите-членки да поддържат или въвеждат законови, подзаконовни или административни разпоредби по отношение на, по-конкретно, необходимостта ръководителите и директорите да бъдат технически квалифицирани и по отношение на одобряването на уставите на сдруженията, общите и специфичните условия на застрахователните полици, скалите на премиите и всякакви други документи, необходими за нормалното упражняване на надзора.

Все пак, с оглед на рисковете, посочени в член 5, буква г), държавите-членки не предвиждат разпоредби, които изискват одобряването или систематичното обявяване на общите и специфичните условия на полиците, скалите на премиите или формулярите и други печатни документи, които предприятието възнамерява да използва при взаимоотношенията си с титулярите на полиците. Те могат да изискват единствено несистематично обявяване на тези условия и другите документи за целите на потвърждаване на спазването на законите, подзаконовите и административните разпоредби по отношение на такива рискове, и това изискване може да не съставлява предварително условие, за да може предприятието да е в състояние да осъществява дейностите си.

По отношение на рисковете, посочени в член 5, буква г), държавите-членки не могат да запазват или въвеждат предварително уведомяване или одобрение на предложените увеличения на ставките на премиите, освен като част от обща система за контрол на цените.

Настоящата координация не пречи на държавите-членки също така да подлагат предприятията, подавали заявления за или придобили разрешения за клас 18 от точка А към приложението, на проверки на техните преки или непреки ресурси в персонал и оборудване, включително квалифицирането на медицинските им екипи и качеството на оборудването, което предприятията имат на разположение, за да изпълнят ангажиментите си, възникващи по този клас застраховки.“

Член 10

Към член 19 от Първата директива се добавя следният параграф:

„3. Всяка държава-членка предприема всички необходими стъпки, за да осигури, че отговорните за надзора върху

застрахователните предприятия органи имат необходимите правомощия и средства за осъществяване на надзор на дейностите на застрахователните предприятия, установени на тяхна територия, включително дейностите, разпростиращи се извън тази територия, в съответствие с директивите на Съвета, които уреждат тези дейности и за целите на обезпечаване на тяхното приложение.

Тези правомощия и средства трябва, по-специално, да дават възможност на надзорните органи да:

- провеждат подробни запитвания за положението на предприятието и цялостната му дейност, *inter alia* чрез:
 - събиране на информация или изискване да се предават документи, имащи отношение към дейността по застраховане,
 - провеждане на разследвания на място в предприятието,
- предприемане на всякакви мерки по отношение на предприятието, които са уместни и необходими, за да се осигури, че дейностите на предприятието са в съответствие със законовите, подзаконовите и административните разпоредби, които предприятието трябва да спазва във всяка държава-членка и по-конкретно, с план на операциите догледна, доколкото са задължителни, и да се предотвратят или премахнат всякакви нередности, които накърняват интересите на титулярите на полици,
- осигуряване прилагането на мерките, изисквани от надзорните органи, ако е необходимо чрез принудително изпълнение, когато е уместно и по съдебен ред.

Държавите-членки могат също така да създадат разпоредба за надзорните органи, съгласно която те да получават всякаква информация по отношение на договорите, които се сключват чрез посредници.“

Член 11

1. Член 21 от Първата директива се заличава.

2. Всяка държава-членка, при условията, предвидени по нейното национално право, разрешава на предприятия, които са установени на нейна територия, да прехвърлят изцяло или частично портфейлите си с договори, в които тази държава е държавата, където е разположен рискът, на цесионер, установен в същата тази държава-членка, ако надзорните органи на държавата-членка, в която е разположено главното управление на цесионера, потвърдят, че последният има необходимата граница на платежоспособност, след като се вземе предвид прехвърлянето.

3. Всяка държава-членка, при условията, предвидени в нейното национално право, позволява на предприятия, които са установени на нейна територия, да прехвърлят изцяло или частично

портфейлите си с договори, сключени при обстоятелствата, посочени в член 12, параграф 1, на цесионер, установен в държавата-членка на предоставянето на услугите, ако надзорните органи в държавата-членка, където се намира седалището на цесионера, потвърдят, че последният има необходимата граница на платежоспособност, след като вземат предвид прехвърлянето.

4. Всяка държава-членка, при условията, предвидени в нейното национално право, позволява на предприятия, които са установени на нейна територия, да прехвърлят изцяло или частично портфейлите си с договори, сключени при обстоятелствата, посочени в член 12, параграф 1, на цесионер, установен в същата държава-членка, ако надзорните органи в държавата-членка, където се намира главното управление на цесионера, потвърдят, че последният има необходимата граница на платежоспособност, след като се вземе предвид прехвърлянето и ако той изпълнява условията на членове от 13 до 16 в държавата-членка на предоставянето на услугите.

5. В случаите, посочени в параграфи 3 и 4, надзорните органи на държавата-членка, където е установено прехвърлящото предприятие, дават разрешение за прехвърлянето, след като получат съгласието на надзорните органи в държавата-членка на предоставянето на услугите.

6. Ако една държава-членка разрешава, при условията на нейното национално право, да се позволи на предприятия, които са установени на нейна територия, да прехвърлят изцяло или частично портфейлите си по договори на цесионер, установен в друга държава-членка, която не е държавата-членка на предоставянето на услугите, тя осигурява спазването на следните условия:

- надзорните органи в държавата-членка, където е разположено главното управление на цесионера, потвърждава, че последният има необходимата граница на платежоспособност, след като се вземе предвид прехвърлянето,
- държавата-членка, в която е установен офисът-приемник, е съгласна,

— офисът-приемник изпълнява условията на членове от 13 до 16 в държавата-членка на предоставянето на услугите, законодателството на държавата-членка предоставя възможност за такова прехвърляне и държавата-членка е съгласна с прехвърлянето.

7. Прехвърлянето, разрешено в съответствие с настоящия член, се публикува при условията, предвидени по националното право в държавата-членка, където е разположен рискът. Такова прехвърляне става автоматично валидно по отношение на титулярите на полиците, застрахованите лица и всякакви други лица, които имат права и задължения, произтичащи от прехвърлените договори.

Настоящата разпоредба не засяга правото на държавите-членки да предоставят на титулярите на полици избора да прекратят договора в рамките на определен период след прехвърлянето.

ДЯЛ III

Специфични разпоредби за свободата на предоставяне на услуги

Член 12

1. Разпоредбите на настоящия дял се прилагат, когато едно предприятие чрез установяване, разположено в държава-членка, покрива риск по смисъла на член 2, буква г) в друга държава-членка; последната е държавата-членка на предоставяне на услугите за целите на настоящия дял.

2. Разпоредбите на настоящия дял не се прилагат за сделки, предприятия и институции, за които не се прилага Първата директива, нито за рисковете, които се обхващат от институциите на публичното право, посочени в член 4 от същата директива.

Настоящият дял не се прилага за застрахователни договори, покриващи рискове, класифицирани под следните номера в точка А от приложението към Първата директива:

— № 1:

по отношение на трудови злополуки,

— № 10:

без да се включва отговорността на носителя,

— № 12:

по отношение на моторни плавателни съдове и съдове, които засегнатата държава-членка подлага на същите условия, както и сухопътните моторни превозни средства по времето на нотифициране на настоящата директива,

— № 13:

по отношение на гражданска отговорност при ядрени инциденти и отговорност за употреба на фармацевтични продукти,

— № 9 и № 13:

по отношение на задължителните застраховки при строителни работи.

Тези изключения се разглеждат от Съвета не по-късно от 1 юли 1998 г.

3. До координирането, посочено в член 7, параграф 2, буква в) от Първата директива, Федерална република Германия може да запази забраната за едновременно извършване на нейна територия, при условията за предоставяне на услуги, на здравни застраховки и други класове застраховки.

Член 13

Законодателството на държавите-членки предвижда, че предприятия, установено в една държава-членка, може да покрива в рамките на тази държава, чрез предоставяне на услуги, поне:

— големи рискове, както са определени в член 5, буква г) от Първата директива,

— рискове, различни от определените в член 5, буква г) от Първата директива, попадащи в класовете, за които установеното там предприятието няма разрешение.

Член 14

Всяко предприятие, което възнамерява да предоставя услуги, информира предварително компетентните органи на държавата-членка по главното управление и когато е уместно, на държавата-членка, където е съответното установяване, като посочва държавата-членка или държавите-членки, на чиято територия планира да предоставя услуги и естеството на рисковете, които предлага да покрива.

Тези органи могат да изискат предоставяне на информацията или доказателствата, посочени в член 9 или член 11 от Първата директива.

Член 15

1. При условията на член 16 всяка държава-членка, на чиято територия едно предприятие възнамерява да предоставя услуги, може да осигури достъп до такава дейност чрез условие за административно разрешение; в този смисъл тя може да изисква предприятието да:

а) предостави сертификат, издаден от компетентните органи в държавата-членка, където е главното управление, удостоверяващ, че за дейностите си то има цялата минимална граница на платежоспособност, изчислена в съответствие с членове 16 и 17 от Първата директива, и че разрешението, в съответствие с член 7, параграф 1 от споменатата директива, позволява на предприятието да оперира извън държавата-членка на установяване;

б) предостави сертификат, издаден от компетентните органи в държавата-членка на установяване, в който се посочват класовете, за които предприятието има разрешение да практикува, и който удостоверява, че тези органи не възразяват предприятието да предоставя услуги;

в) предостави план на операциите, съдържащ следните подробности:

— естеството на рисковете, които предприятието предлага да покрива в държавата-членка на предоставяне на услугите,

— общите и специфичните условия на застрахователните полици, които предлага да използва там,

— ставките на премиите, които предприятието предвижда да прилага за всяка категория икономическа дейност,

— формулярите и другите печатни документи, които то възнамерява да използва при взаимоотношенията си с титулярите на полици, дотолкова, доколкото те също се изискват от установените предприятия.

2. Компетентните органи в държавата-членка на предоставяне на услугите могат да изискват подробностите, посочени в параграф 1, буква в), да им се предоставят на официалния език на тази държава.

3. Компетентните органи в държавата-членка на предоставяне на услугите разполагат с период от шест месеца от получаването на документите, посочени в параграф 1, през който да дадат или откажат разрешение въз основа на спазването или неспазването на законовите, подзаконовите и административните разпоредби, приложими в тази държава, за подробностите в плана на операциите, предоставен от предприятието.

4. Ако компетентните органи на държавата-членка на предоставяне на услугите не са излезли с решение до края на периода, посочен в параграф 3, се счита, че разрешението е отказано.

5. Всяко решение за отказ за издаване на разрешението или отказ за издаване на сертификата, посочен в параграф 1, буква а) или буква б), трябва да се придружава от точна обосновка и да се съобщава на заинтересованото предприятие.

6. Всяка държава-членка въвежда правото за предприемане на правни действия в съда при отказ за издаване на разрешение или отказ за издаване на сертификата, посочен в параграф 1, буква а) или буква б).

Член 16

1. Всяка държава-членка, на чиято територия предприятие възнамерява да предоставя услуги, покриващи рисковете, посочени в член 5, буква г) от Първата директива, изисква предприятието да:

- а) предостави сертификат, издаден от компетентните органи в държавата-членка, където е седалището, свидетелстващ, че то притежава за дейностите си като цяло минималната граница на платежоспособност, изчислена в съответствие с членове 16 и 17 от Първата директива и че разрешението, в съответствие с член 7, параграф 1 от споменатата директива, дава възможност на предприятието да оперира извън държавата-членка на установяването си;
- б) предостави сертификат, издаден от компетентните органи в държавата-членка на установяване, посочващ класовете, за които предприятието има разрешение да практикува, и свидетелстващ, че тези дейности не пречат на предприятието да предоставя услуги;
- в) декларира естеството на рисковете, които предлага да покрива в държавата-членка на предоставянето на услугите.

2. Всяка държава-членка въвежда правото за обръщане към съда в случаите на отказ за издаване на сертификата, посочен в параграф 1, буква а) или буква б).

3. Предприятието може да започне да упражнява дейностите от указаната дата, на която органите на държавата-членка на предоставяне на услугите получат документите, посочени в параграф 1.

4. Настоящият член се прилага също и когато държавата-членка, на чиято територия предприятието възнамерява да предоставя услуги, покриващи рискове, различни от посочените в член 5, буква г) от Първата директива, не разпорежда достъпът до такава дейност да бъде под условие на административно разрешение.

Член 17

1. Когато предприятието, посочено в член 14, възнамерява да промени информацията, посочена в член 15, параграф 1, буква в) или член 16, параграф 1, буква в), то предоставя измененията на компетентните органи на държавата-членка на предоставянето на услугите. Тези изменения влизат в сила в съответствие с правилата съответно на член 15, параграф 3 и член 16, параграф 3.

2. Когато предприятието, посочено в член 14, възнамерява да разшири дейностите си за рискове, различни от посочените в член 5, буква г) от Първата директива, то следва процедурата, предвидена в членове 14 и 15.

3. Когато предприятието, посочено в член 14, възнамерява да разшири дейностите си за рисковете, посочени в член 5, буква г) от Първата директива или член 16, параграф 4 от настоящата директива, то следва процедурата, описана в членове 14 и 16.

Член 18

1. Тази координация не пречи на държавите-членки да поддържат или въвеждат закони, подзаконови или административни разпоредби относно, по-конкретно, одобряването на общите и специфичните условия на полиците, на формулярите и другите печатни документи за ползване при взаимоотношенията им с титулярите на полиците, на ставките на премиите и на каквито и да било други документи, необходими за нормалното упражняване на надзора, при условие че правилата за установяване на държавата-членка не са достатъчни за постигането на необходимото ниво на защита и изискванията на държавата-членка за предоставяне на услуги не надвишават необходимите в това отношение.

2. Все пак, с оглед на рисковете, посочени в член 5, буква г) от Първата директива, държавите-членки не създават разпоредби, изискващи одобряването или систематичното обявяване на общите и специфичните условия на полиците, скалите на премиите, формулярите и другите печатни документи, които предприятието възнамерява да използва във взаимоотношенията си с титулярите на полици. Те могат да изискват единствено несистематично обявяване на тези условия и други документи, за целите на потвърждаване на спазването на законовите, подзаконовите и административните разпоредби по отношение на такива рискове, въпреки че това изискване може да не съставлява предварително условие за предприятието да извършва тези дейности.

3. С оглед на рисковете, посочени в член 5, буква г) от Първата директива, държавите-членки не могат да запазват или въвеждат предварително обявяване или одобряване на предложените увеличения в ставките на премиите, освен като част от общата система за контрол на цените.

Член 19

1. Всяко предприятие, предоставящо услуги, предоставя на компетентните органи на държавата-членка на предоставянето на услугите всички документи, изисквани от него за целите на

прилагането на настоящия член, дотолкова, доколкото установените там предприятия също са задължени да ги предоставят.

2. Ако компетентните органи в една държава-членка потвърдят, че предприятието, което предоставя услуги на нейна територия, не спазва правните разпоредби в сила в тази държава, които се прилагат за него, тези органи изискват от предприятието да преустанови това неправилно положение.

3. Ако съответното предприятие не спазва изискването, посочено в параграф 2, компетентните органи на държавата-членка на предоставянето на услугите информират съответно компетентните органи на държавата-членка по установяване. Органите на държавата-членка по установяване предприемат всички подходящи мерки, за да осигурят, че засегнатото предприятие преустановява тази нередност. Естеството на тези мерки се съобщава на органите на държавата-членка на предоставянето на услугите.

Компетентните органи на държавата-членка на предоставянето на услугите могат също да се отнасят към компетентните органи по главното управление на застрахователното предприятие, ако услугите се предоставят чрез агенции или клонове.

4. Ако, въпреки така предприетите мерки от държавата-членка на установяване или поради това, че тези мерки се окажат недостатъчни или липсват в съответната държава-членка, предприятието продължи да нарушава правните разпоредби в сила в държавата-членка на предоставянето на услугите, последната държава-членка може, след като информира надзорните органи в държавата-членка по установяване, да предприеме подходящи мерки, за да предотврати по-нататъшни нередности, включително – дотолкова, доколкото е абсолютно необходимо – предотвратяването на по-нататъшни сключвания на застрахователни договори от това предприятие чрез предоставяне на услуги на нейна територия. В случаите на рискове извън тези, посочени в член 5, буква г) от Първата директива, такива мерки включват оттегляне на разрешението, посочено в член 15. Държавите-членки осигуряват възможността на тяхна територия да се правят необходимите за тези мерки уведомления.

5. Настоящите разпоредби не засягат правото на държавите-членки да наказват нередностите, извършени на тяхна територия.

6. Ако предприятието, извършило нарушението, се е установило или притежава имущество в държавата-членка на предоставянето на услугите, надзорните органи на последната могат, в съответствие с националното законодателство, да прилагат административни наказания за това нарушение чрез принудително изпълнение върху това установяване или имущество.

7. Всяка мярка, предприета в изпълнение на параграфи от 2 до 6, включваща наказания или ограничения по отношение на предоставянето на услуги, трябва да бъде подходящо обоснована и съобщена на засегнатото предприятие. Всяка такава мярка е предмет на правото за обжалване пред съдилищата в държавата-членка, чиито органи са я предприели.

8. Когато мерките са предприети в съответствие с член 20 от Първата директива, компетентните органи на държавата-членка на предоставянето на услугите следва да бъдат информирани за тях от органите, които са ги предприели и когато мерките са били предприети при условията на параграфи 1 и 3 на посочения член, се предприемат всякакви необходими стъпки за опазване на интересите на застрахованите лица.

В случаите на оттегляне на разрешението въз основа на член 22 от Първата директива, компетентните органи в държавата-членка на предоставянето на услугите следва да бъдат информирани за такива действия и предприемат подходящи мерки, за да попречат на засегнатото установяване да продължи да сключва застрахователни договори чрез предоставяне на услуги в рамките на територията на тази държава.

9. На всеки две години Комисията предава на Съвета доклад, обобщаващ броя и вида на класовете, в които, във всяка държава-членка, решенията за отказ на разрешения са били съобщавани съгласно член 15 или са били предприемани мерки в съответствие с параграф 4. Всяка държава-членка сътрудничи на Комисията, като ѝ предоставя информацията, изисквана за този доклад.

Член 20

В случаите, когато застрахователно предприятие прекратява дейността си, ангажиментите, произтичащи от договори, поети в хода на дейността по предоставянето на услугите, се изпълняват по същия начин, както и тези, произтичащи от другите застрахователни договори на предприятието, без дискриминация по отношение на националност, доколкото се отнася до засегнатите застраховани и бенефициерите.

Член 21

1. Когато се предлага застраховка чрез предоставяне на услуги, титулярът на полицата се информира, преди да се встъпи в какъвто и да било ангажимент, за държавата-членка, в която е установено седалището, агенцията или клонът, с който ще се сключва договоят.

Всяки документ, издаден от титуляра на полицата, трябва да съдържа информацията, посочена в предходния абзац.

Изискванията в първите две алинеи не се прилагат за рисковете, посочени в член 5, буква г) от Първата директива.

2. Договорът или който и да било друг документ, предоставящ покритие, заедно с предложението за застраховка, което вменява задължения на предлагашия, трябва да съдържа адреса на установяването на застрахователното предприятие, което предоставя покритието, както и този на главното му управление.

Член 22

1. Всяко установяване трябва да информира надзорните си органи по отношение на операциите, осъществявани чрез предоставяне на услуги, за сумите на премиите, без приспадане на намаленията за

презастраховка, по държава-членка и по групи класове. Групите класове се определят, както следва:

- злополука и болест (1 и 2),
- пожар и други вреди на имущество (8 и 9),
- въздушни, морски и транспортни (3, 4, 5, 6, 7, 11 и 12),
- обща отговорност (13),
- кредитни и гаранционни (14 и 15),
- други класове (16, 17 и 18).

Надзорните органи във всяка държава-членка предават тази информация на надзорните органи на всяка от държавите-членки на предоставяне на услуги.

2. Когато едно установяване има в една държава-членка, по отношение на операциите, посочени в първата алинея на параграф 1, общ обем на премиите без приспадане на презастраховането, по-голям от 2 500 000 ECU, то трябва да изготвя отчет за поетия риск, съдържащ реквизитите, изброени в приложение 2А или 2Б, разделени по групи класове за тази държава-членка.

Все пак, когато едно предприятие с всичките си установявания взети заедно има в една държава-членка, по отношение на операциите, посочени в първата алинея на параграф 1, общ обем на премиите без приспадане на презастраховките, по-голям от 2 500 000 ECU, надзорните органи в държавата-членка на предоставяне на услугите могат да поискат от надзорния орган на държавата-членка, където е седалището, в бъдеще да се изготвя отчет за поетия риск за операциите, осъществени в тази държава от всяко от установяванията на това предприятие.

Отчетът за поетия риск, посочен в първата и втората алинея на настоящия параграф, се препраща от надзорния орган в държавата-членка на установяване до надзорния орган в държавата-членка на предоставяне на услугите по искане на последния.

Член 23

1. Когато предоставянето на услугите зависи от получаването на разрешение от държавата-членка на предоставяне на услугите, сумата на техническите резерви, свързани със съответните договори, се определя в хода на по-нататъшната хармонизация под надзора на тази държава-членка в съответствие с правилата, които е постановила или ако няма такива правила, в съответствие с установените практики в тази държава-членка. Покриването на тези резерви с еквивалентни и съответстващи активи и местонахождението на тези активи са под надзора на тази държава-членка в съответствие с нейните правила или практики.

2. Във всички останали случаи определянето на сумата на техническите резерви и тяхното покриване с еквивалентни и съответстващи активи и местонахождението на тези активи са под

надзора на държавата-членка на установяване, в съответствие с нейните правила или практики.

3. Държавата-членка на установяване осигурява, че техническите резерви, свързани с всички договори, които предприятието сключва чрез заинтересованото установяване, са достатъчни и са покрити с еквивалентни и съответстващи активи.

4. В случаите, посочени в параграф 1, държавата-членка на установяването и държавата-членка на предоставянето на услугите обменят всякаква информация, необходима за извършването на съответните им задължения по силата на параграфи 1 и 3.

Член 24

Независимо от настоящата директива, държавите-членки имат право да изискват от предприятията, опериращи чрез предоставяне на услуги на тяхна територия, да се обединяват и да участват във всякакви схеми, целящи да гарантират плащането на обезщетенията по застрахователните искове на титулярите на полици и пострадали трети лица при същите условия, както и установените предприятия.

Член 25

Без да се засяга последващата хармонизация, всеки застрахователен договор, сключен чрез предоставяне на услуги, е обект изключително на непреките данъци и парафискалните такси върху застрахователните премии в държавата-членка, където е разположен рискът, по смисъла на член 2, буква г) и също така по отношение на Испания, на законно установените допълнителни такси в полза на испанския „Consortio de compensación de Seguros“ за изпълнението на неговите функции по отношение на обезщетяването на загуби, произтичащи от извънредни събития, настъпили в тази държава-членка.

Чрез дерогация от член 2, буква г), първо тире и за прилагането на настоящия член, движимото имущество, съдържащо се в сграда, разположена на територията на държава-членка, освен търговските транзитни стоки, е рискът в тази държава-членка, дори когато сградата и съдържанието ѝ не са покрити от една и съща застрахователна полица.

Законът, приложим към договора в съответствие с член 7, не дава отражение върху приложимия фискален режим.

Всяка държава-членка, с оглед на бъдещата хармонизация, прилага за онези предприятия, които предоставят услуги на нейна територия, собствените си национални разпоредби за мерките за осигуряване на събирането на непреките данъци и парафискалните такси съгласно първа алинея.

Член 26

1. Рисковете, които могат да бъдат покрити чрез съзастраховане в Общността, по смисъла на Директива 78/473/ЕИО, са посочените в член 5, буква г) от Първата директива.

2. Разпоредбите на настоящата директива относно рисковете, посочени в член 5, буква г) от Първата директива, се прилагат за водещия застраховател.

ДЯЛ V

Заклучителни разпоредби

Член 28

ДЯЛ IV

Преходни разпоредби

Член 27

1. Гърция, Ирландия, Испания и Португалия могат да прилагат следните преходни разпоредби:

- i) до 31 декември 1992 г. те могат да прилагат за всички рискове режим, различен от този за рисковете, посочени в член 5, буква г) от Първата директива,
- ii) от 1 януари 1993 г. до 31 декември 1994 г. режимът за големите рискове се прилага за рисковете, посочени в член 5, буква г), i) и ii) от Първата директива; за рисковете, посочени в член 5, буква г), iii), тези държави-членки фиксират съответно праговете за прилагане;

iii) *Испания*

— от 1 януари 1995 г. до 31 декември 1996 г. се прилагат праговете за първия етап, описани в член 5, буква г), iii) от Първата директива,

— от 1 януари 1997 г. се прилагат праговете за втория етап.

Португалия, Ирландия и Гърция

— от 1 януари 1995 г. до 31 декември 1998 г. прилагат праговете за първия етап, описани в член 5, буква г), iii) от Първата директива,

— от 1 януари 1999 г. се прилагат праговете за втория етап.

Дерогацията, позволена от 1 януари 1995 г., се прилага единствено за договори, покриващи рискове, класифицирани под класове 8, 9, 13 и 16, които са изключително в една от четирите държави-членки, облагодетелствани от преходните разпоредби.

2. До 31 декември 1994 г. член 26, параграф 1 от настоящата директива не се прилага за рисковете в четирите държави-членки, изброени в настоящия член. За преходния период от 1 януари 1995 г. рисковете, посочени в член 5, буква г), iii) от Първата директива, които са в тези държави-членки и могат да бъдат покрити чрез съзастраховане в Общността по смисъла на Директива 78/473/ЕИО, са тези, които надвишават праговете, посочени в параграф 1, iii) от настоящия член.

Комисията и компетентните органи на държавите-членки си сътрудничат тясно за целите на улесняването на надзора върху прякото застраховане в рамките на Общността.

Всяка държава-членка информира Комисията за всякакви големи трудности, които могат да възникнат при прилагането на настоящата директива, *inter alia* такива, за които държавата-членка установи, че е настъпило необичайно прехвърляне на застрахователна икономическа дейност във вреда на предприятията, установени на нейна територия и в полза на клонове и агенции, разположени недалеч от нейните граници.

Комисията и компетентните органи на засегнатите държави-членки разглеждат тези трудности колкото е възможно по-бързо, за да открият подходящо разрешение.

Когато е необходимо, Комисията внася подходящи предложения до Съвета.

Член 29

Комисията изпраща на Съвета редовни доклади, от които първия на 1 юли 1993 г., за развитието на застрахователния пазар, функциониращ при условията на свободата на предоставяне на услуги.

Член 30

Когато настоящата директива посочва стойности в екю, обменната стойност в националните валути, която ще се прилага от 31 декември на всяка година, е стойността в последния ден на предходния месец октомври, за който има данни за обменните стойности на екюто за всички валути в Общността.

Член 2 от Директива 76/580/ЕИО ⁽¹⁾ се прилага само за членове 3, 16 и 17 от Първата директива.

Член 31

На всеки пет години Съветът, по предложение на Комисията, преразглежда и ако е необходимо, коригира всякакви стойности,

⁽¹⁾ ОВ L 189, 13.9.1976 г., стр. 13.

изразени в еко в настоящата директива, вземайки предвид промените в икономическата и монетарната ситуация в Общността.

Член 32

Държавите-членки изменят националните си разпоредби, за да се съобразят с настоящата директива в срок от 18 месеца от датата на нейното нотифициране ⁽¹⁾ и незабавно информират Комисията за това.

Изменените разпоредби в съответствие с настоящия член се прилагат в рамките на 24 месеца от датата на нотифициране на директивата.

Член 33

При нотифицирането на настоящата директива държавите-членки осигуряват, че текстовете на основните закони, подзаконови или

административни разпоредби, които приемат в областта, уредена с настоящата директива, се съобщават на Комисията.

Член 34

Приложенията съставляват неразделна част от настоящата директива.

Член 35

Адресати на настоящата директива са държавите-членки.

Съставено в Люксембург на 22 юни 1988 година.

За Съвета

Председател

M. BANGEMANN

⁽¹⁾ Настоящата директива е нотифицирана до държавите-членки на 30 юни 1988 г.

ПРИЛОЖЕНИЕ 1

СЪОТВЕТСТВАЩИ ПРАВИЛА

Валутата, в която се изплащат ангажиментите на застрахователя, се определя в съответствие със следните правила:

1. Когато покритието, предоставено по един договор, е изразено в конкретна валута, се счита, че ангажиментите на застрахователя са платими в тази валута.
2. Когато покритието, предоставено по един договор, не е изразено в никаква валута, се счита, че ангажиментите на застрахователя са платими във валутата на държавата, където е разположен рискът. Въпреки това, застрахователят може да избере валутата, в която е изразена премията, ако съществуват основателни причини за упражняването на такъв избор.

Такъв би могъл да бъде случаят, ако от времето на влизане в сила на договора изглежда вероятно един иск да бъде изплатен във валутата на премията, а не във валутата на държавата, в която е рискът.

3. Държавите-членки могат да разрешат на застрахователя да прецени дали валутата, в която да предоставя покритието, да е или тази, която използва в съответствие с натрупания опит или при отсъствието на такъв опит, валутата на държавата, в която е установен:

- за договори, покриващи рисковете, класифицирани в класове 4, 5, 6, 7, 11, 12 и 13 (само за отговорност на производителя), и
- за договори, покриващи рисковете, класифицирани в други класове, при които в съответствие с естеството на рисковете покритието се предоставя във валута, различна от тази, която е в резултат от прилагането на посочените по-горе процедури.

4. Когато един иск е подаден при застрахователя и е платим в конкретна валута, различна от валутата, която е в резултат от прилагането на посочените по-горе процедури, се счита, че ангажиментите на застрахователя се преценяват като платими в тази валута и по-конкретно валутата, в която трябва да се изплати обезщетението от застрахователя, е била определена със съдебно решение или определение или чрез споразумение между застрахователя и застрахования.

5. Когато един иск е оценен във валута, известна предварително на застрахователя, но която е различна от валутата, която е в резултат от прилагането на посочените по-горе процедури, застрахователят могат да преценят ангажиментите си, които ще са платими в тази валута.

6. Държавите-членки могат да позволят на предприятията да не покриват техническите си резерви със съответстващи активи, ако прилагането на посочените по-горе процедури води до задължение за предприятието – независимо дали е главно управление или клон – за да изпълни принципа на съответствие, да държи активи във валута за не повече от 7 % от активите, съществуващи в други валути.

Въпреки това:

- а) в случаите, когато активите за техническите резерви са деноминирани в гръцки драхми, ирландски паундове и португалски ескудо, тази сума не надвишава:

— 1 милион ECU по време на преходния период, приключващ на 31 декември 1992 г.,

— 2 милиона ECU от 1 януари 1993 г. до 31 декември 1998 г.;

- б) в случаите, когато активите за техническите резерви са деноминирани в белгийски франкове, люксембургски франкове и испански песети, тази сума не надвишава 2 милиона ECU по време на преходния период, приключващ на 31 декември 1996 г.

От края на преходните периоди, определени в букви а) и б), общият режим се прилага за тези валути, освен ако Съветът не реши друго.

7. Държавите-членки могат да изберат да не изискват от предприятията – независимо дали за седалището или клоновете – да прилагат принципа на съответствие, когато ангажиментите са платими във валута, различна от валутата на една от държавите-членки в Общността, ако инвестициите в тази валута са регулирани, ако валутата е обект на ограничения при прехвърляне или ако по подобни причини не е подходяща за покриването на техническите резерви.

8. Държавите-членки могат да позволяват на предприятията – независимо дали за главното управление или клоновете – да не държат съответстващи за покриването на сума, ненадвишаваща 20 % от ангажиментите им в конкретна валута.

Все пак, общите активи във всички валути комбинирано трябва да бъдат поне равни на общите ангажименти във всички валути, комбинирано.

9. Всяка държава-членка може да разпреди, че когато при преходните процедури един ангажимент трябва да бъде покрит от активи, изразени във валутата на една държава-членка, това изискване също се счита за изпълнено, когато до 50 % от активите са изразени в екю.

ПРИЛОЖЕНИЕ 2А

Отчет за поетия риск

1. Общо получени брутни премии
 2. Общо разходи по искове
 3. Разходи за комисионни
 4. Брутен резултат от поемането на риска
-

ПРИЛОЖЕНИЕ 2Б

Отчет за поетия риск

1. Общо брутни премии за последната година на поемането на риска
 2. Брутни икове през последната година на поемането на риска (в това число резерв в края на годината на поемането на риска)
 3. Разходи за комисионни
 4. Брутен резултат от поемането на риска
-